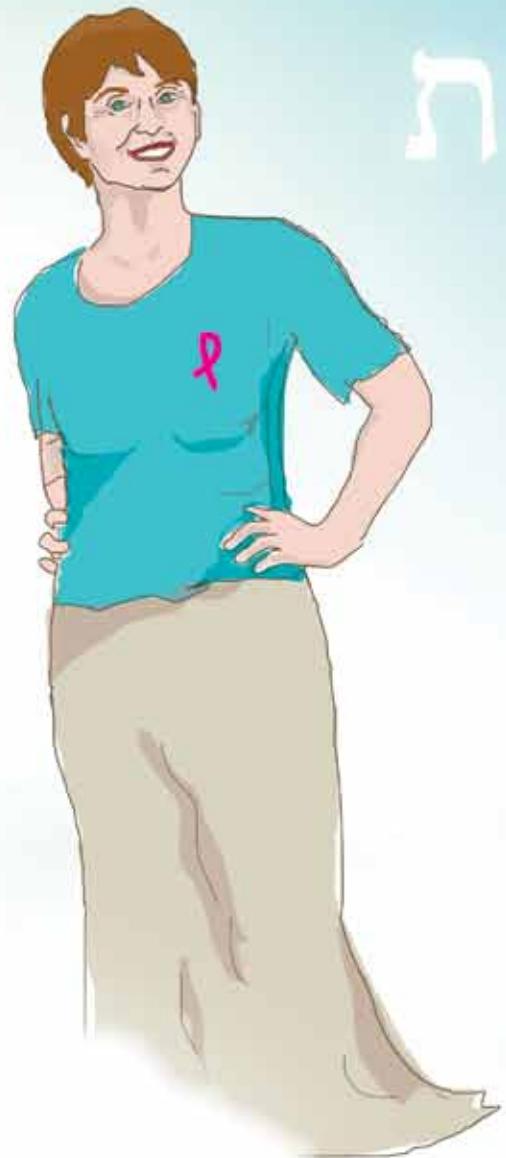

סבתא לוחמת

התרקים, נכתבים ו/orר מגנטויזם ועיבודת של אמירות

סבתא לוחמת

כתייה געגועים ואיור:

אורית סגל

שיוויתי...

תודה למדיר ולילדים, לאיליה, על החיווקים, בין שודعين ובין שאינם יודעים,
תודה לעדנה ורותי על הליווי בכתיבה, ולכל התומכים במסע הארוך, בכל עזרה שהיא.

© כל הזכויות שמורות.
הספר הודפס בעיר הקורש ירושלים תובבא, סיוון התשע"ד.
יצא לאור במלאת שנה לסיום המלחמה של שבתא הלוחמת האמיצה.

לאהוביה ואהוביה של סבתא ברכה ז"ל,
שהפכו את מסע הגבורה ליותר אנושי ויכל,
לנכדים שיגדלו מאהבתה וממחסיפוריהם עליה:
אליה מעוז, היל, שקר, נועם, ברעו,
טל ברכה, גלעד-דור ועדן

ישנן המונן סוגי סבתות.

יש סבתא שלוקחת את הנכד לטיזול,
סבתא שמתקשורת הרובה כי היא גורה בחו"ל,
יש סבתא שմבשלה את הקציצות הכי טעימות,
יש סבתא שלוקחת את הנכדה לקניות,
יש סבתא שעוזרת להכין שיעורים
ויש סבתא שמספרת סיפורים.

A colorful illustration of a woman with brown hair and blue eyes, wearing a pink top and a brown vest, smiling and holding a book. A young boy with blonde hair, wearing a blue shirt, is looking up at her. They are set against a pink background with white stars.

יש המון סוגי סבאות
וכל אחדओהבת את הסבאתא שלו
וחושב שהיא הכי בעולם,
אבל סבאתא שלי מיווחדת מכלום !

סבתא שלי עובדת, מבשלה, מתקשת, מתעניינת ומספרת

אך יותר מכל סבטה שלי היא לוחמת!

לא, אין לה רובה או חרב חרדה,
יש לה כח רצון.
רצון לחיות וגבורה.

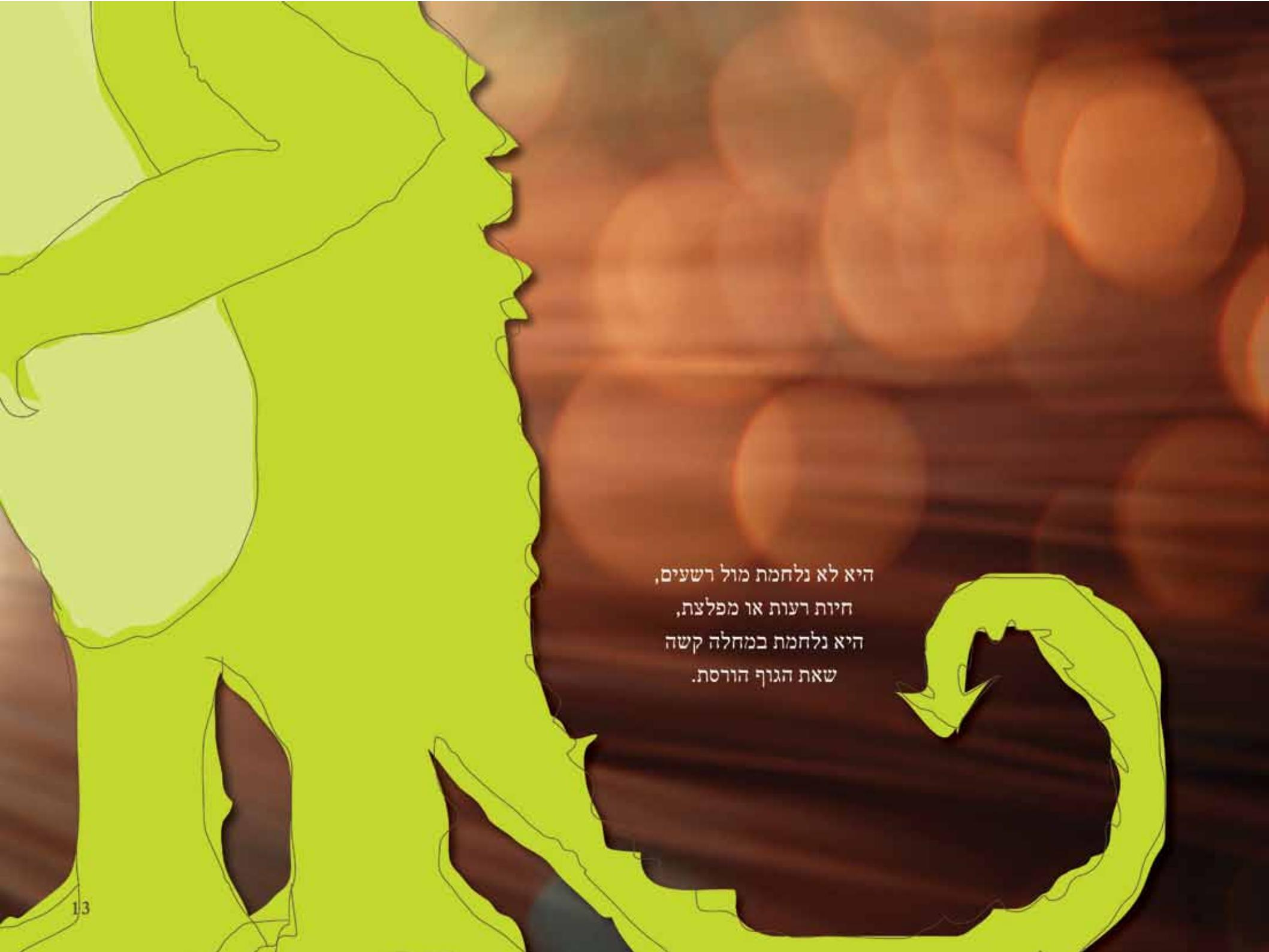

היא לא עותה שרין,
לא חובשת קסדה על הראש,
אך גם בludeיהם
היא נלחמת בלי לחוש.

ללא טנק או מכונה ליירוט טילים,
סבתא נלחם לחיות חיים ורגלים.

היא לא נלחמת מול רשעים,
חיות רעות או מפלצת,
היא נלחמת במחלה קשה
שאת הגוף הורסת.

אולי שמעתם על המחלה זו
יש לה שם של חייה – סרטן
אך זו לא הchia שנמצאת בטבע
על חוף הים,
אלא זו מחלת
שבגוף עושה קצת בלאגן.

אר אל תרגון,
סבתח לא נכנען בקלות
זהיא גם לא לבר.
היא מקבלת כימותרפיה –
זה נשך מיזחර.
כמו שיקורי שפועל בתוך הגוף
וההורס תאים שסתם גדלים שם
יעשווים יותר מרוי צפר.

וכמו בכל מלחמה
יש גם מפקד שמחיל פקודות
לאחר שלבמר טוב טוב את השטה
זהו האונקולוג –
רופא שכיר את הסרטן,
ועוזר לשבתא לנצח
הוא למד מה יכול להחליש את הסרטן
או למנוע ממנו להתקדם,
שבתא נזורה בתרופות שיעזרו לה בהקדם.

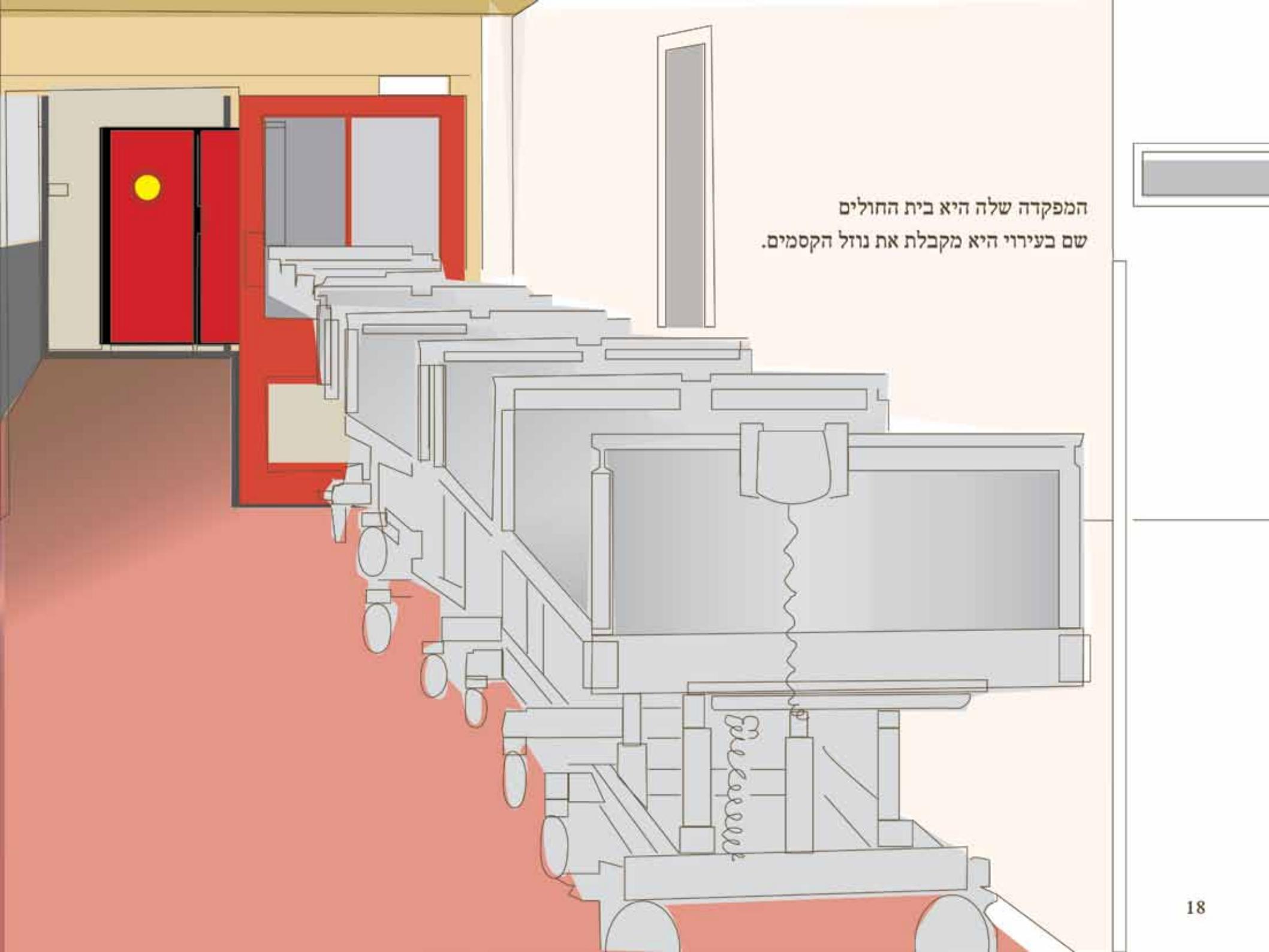

לצורך איסוף המודיעין
המחלקה של סבתא נעורת
בمعنى חללית מיוחדת,
מכונת אולטרא סאונד
שLEARות מה קורה בתוך הגוףאפשרה.

על מנת לתקוף את היעד
בצורה הכי טובה.

כדי לראות את
ההתקדמות או הנסיגה,

המפקדה שלה היא בית החולים
שם עירוני היא מקבלת את נזול הקסמים.

נשק חזק נוסף נועד להחימה ממוקדת - הקרןנות
ממש כמו חרב ליזור חזקה שתוקפת
ולא נותנת לאויב הרבה ברירות

בזמן הלחימה יש גם תופעות לוואי
השיעור נושא, זה לא נעים - וודאי

אר סבחא
או חובשת פאה,
וליא יודעת שזה זמני
ומקרוב חשוב
להדראות נפלא

יש חברים של סבתא
שלא תמיד יודעים מה לומר,
כי הם יודעים
שזו מלחמה שהיאאתגר
ובמקום לתמוך,
לחلكם קשה
והם מתרכזים.

אר סבתא מקרבת אותם במילים.

היא יודעת שלראות לוחם אמיין
שકצת קשה לו, זה לא תמיד נעים.
אר אומרת שאי אפשר לנצח מערכות
בלי אמונה, משפחה ו חברים.

A stylized illustration of a man with dark hair and a prominent mustache. He is wearing a pink shirt over a green t-shirt. He is looking towards the left of the frame, where a vast, green agricultural field with rows of crops stretches into the distance under a blue sky with white clouds.

לצדיה של סבתא,
יש עוד לוחמות בדרגות שונות,
וכולן אמיצות ולעצמן לא מותרות.
כל אחת נלחמת בדרךה שלה
ומטרתה לנצח את המחללה הקשה.

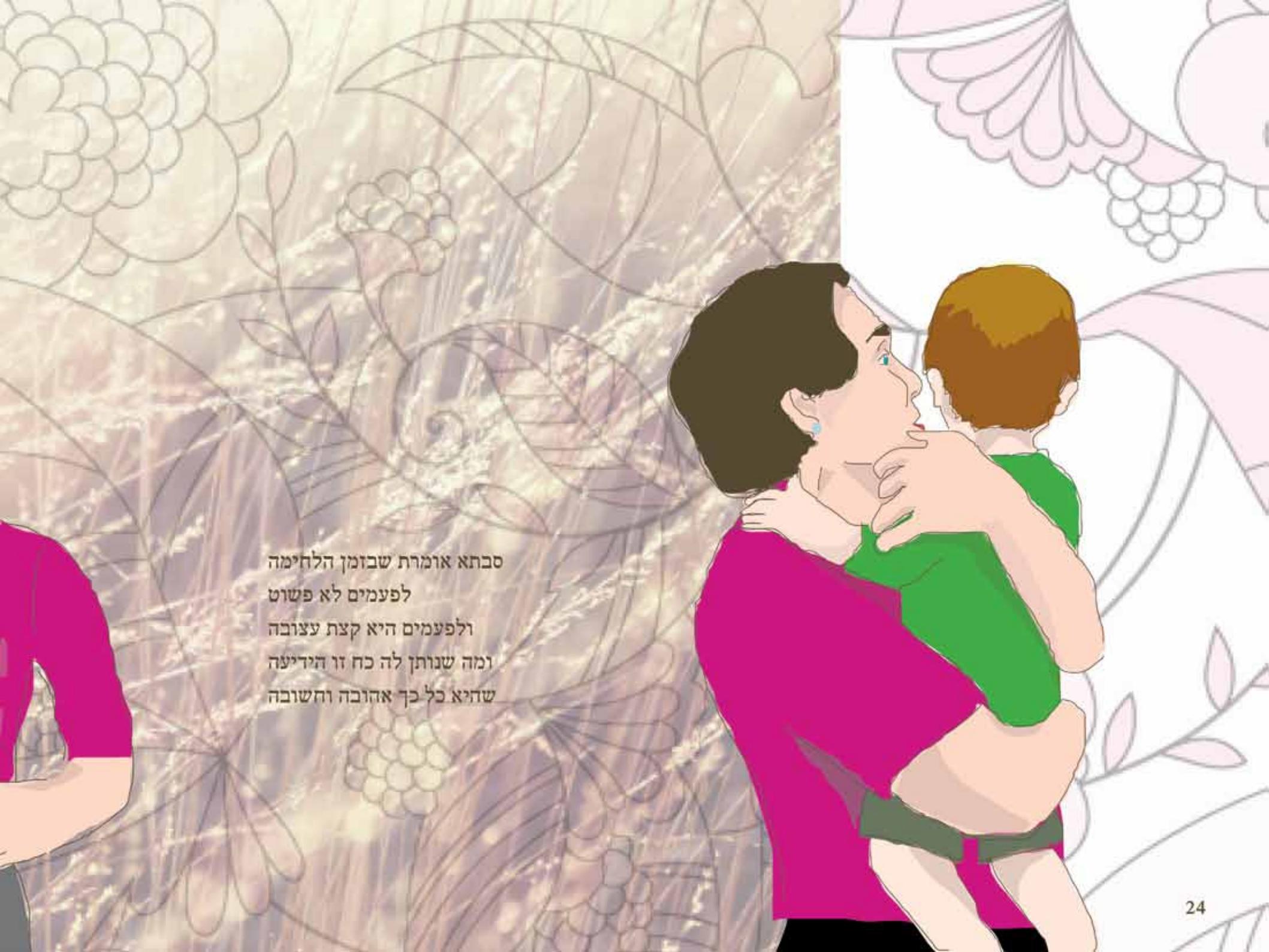

כדי לשמר על מורל גבוה
� ועל הכוחות ללחימה,
סבטא לכהה על עצמה תפקיד חשוב,
והיא חלק מצוות שתפקידו תמיינה והקשבה.
משתפת אחרים בלחימה הפרטית שלו
מייעצת, שואלת מתחנינית,
נותנת פתח לתקווה.

"שגרה זו מתנה" סבתא אומרת ומ夷ימת,
עבדה בספריה, התנדבות, משק בית, קורסים,
על דבר לא מותרת.

A woman with dark hair and a pink top is holding a small child with brown hair in a green shirt. They are positioned in front of a large, detailed illustration of a peacock's tail feathers, which are primarily light blue with distinct 'eyes' containing yellow and orange patterns. The background features soft, out-of-focus foliage and flowers in shades of pink, white, and green.

סבתא אומרת שבזמן הלחימה
לפעמים לא פשוט
ולפעמים היא קצת עצובה
ומה שנוטן לה כח זו היריעा
שהיא כל כך אהובה וחשובה

או איז אני נותן לה
חיבוק חזק חזק מכל הלב,
שתדע כמה אני אוהב
ומעניין לה
מדליה, גביע ותעודה,
"לסבתא הלוחמת
האמיצה!"

לשבתא
הלוחמת
האמיצה!

במלחמה זו, ים אחד, מקבלים כশמנצחים?

ריא

חיכי חיל ענק,

מלא עוזמה,

"מקבלים את המתחה היכי טורה תמרין, ספראן תא צבאי"

החולמים ה"שרון" בפתח. השיקול הראשון היה להנmeta
במקום שלבעליה יהיה נוח להגע שבת, ברגל.
את בנות" שלחתי לחברות, כשותחי הביתה, סיפורתי להן.
בתיה הקטנה ביקשה לראות את מקום הניתנות. הראיתיה לה.
הגדולה לא הייתה מוכנה לראות.

מיד לאחר הניתנות עלתה מחשבה בראשי שטוב שאימי
כבר לא בין החיים. חששתי מהצער שלו. היא נפטרה
שנתים קדום لكن, במחשבה חוזרת אני מבינה שהיא
בהחלט הייתה מתמודדת עם כך. עברה מספיק בחיים
כך שהוא עוזר אותה.

בבית החולים, מיד לאחר הניתנות בעוד מסתובבetta
בפינימה (עונדת עגילים ארוכים וזהרים, משה שלא
נהגנית לעשות בחיי היומיום), צד אחד לא שד. התחלתי
לעוזד ולתמוך בכל חוליה חדשה שהגיעה. החלטתי
שהדור בה אתייחס, כך יתיחסו אחרים. לא לש��ע
ברחמים עצמים. לא רוצה להיות שיחת היום.

בחרתי בטיפול קונבנציונלי, רזייתי.
די מהר חזרתי "לקחת" שפויות לב ומצפוני נוקף אותה
על כן. מסלול חי' חזר לשיגרה, לטראומות הרגניות. הייתה
תקופה שהסתכלתי על המחללה מנובה. אבל המחשבה
שחלילה יצאר לבעור זאת שוב, הייתה קיימת.
לא עשית שחוור. להכנס מבחן החופשית לניתנות, לא
התאים לי. רוצה חי' שיגורה שםם הם לא מקיים מבעית.
בתקופת הטיפולים התחשק לי להיות בבית אבל
המחזיות לעובודה החזירה אותה לשם.

מיד אחריו הניתנות, אבי דיל חלה, הוא קיבל אරוע מוחי
והייתי מאד עסוקה איתה. לא יכולתי ל"התפנק". הכל
הייה לחוץ. הייתה עסוקה בעצם בשתי מלחותות - לטפל
במחללה (של אבי) ושל בעורת טיפול כימותרפיה)
ומלחמה בממסד (לגביה הזכיות של אבי).

זו הייתה שנת 1994. הייתה בת 47. אם ל-3 ילדים: בן גיל 16 ושתי
בנות בגילאי 13 ו-12. גילתי גוש כשתתקלחת. בתקופה זו הייתה
עסוקה מאוד בעובודה. חבותה העובה לא אפשרו לי להתפנות
לבדיקות מבחינה ורנטית. הבנתי שאני צריכה להיבדק אצל רופא,
אר דחתי זאת. החשש והפחד שתתגלה אצל המחללה מנעו מני
להיבדק, לא כאבili כלל. ידעתי שיש גם בדיקה שנקראת "בדיקה
מומוגרפיה", אך אף פעם "לא מצאתי זמן" לכך.

באותה תקופה דובר הרבה אודות חיסון נגד חברות. חיסנתי את
בנותי. הן כעסו עלי' והרגינשו מקופחות שאני מחסנת רק אותן
ואילו אני לא מתחסנת.

כדי לשפר את הרגשותן הлечתי לרופא המשפחה לבקש חיסון.
כברור אגב, הערתתי את תושמת ליבו לגוש שנילית. הוא בדק
אותו ושלח אותו מידית לכירורג. (**בשלב זה כדאי להזכיר את
חשיבות תפkickdo של רופא המשפחה). הכירורג אבחן מיד ממצא
מדאי ושלח אותו לבדיקה מМОוגרפיה. עברתי מМОוגרפיה ומיד
נקבע לי ניתנות.

אובחנתני כחולה סרטן השד.
תגובתי הראשונה הייתה: "איך אני יכולה להיות חוליה? יש לי בעל'
חוליה".

מתוך קטע שכחתי ב-2009:

*"איך לך גאנק און פֿאַלְעָן
טַאַר פֿאַלְעָן חַאֲפִיךְ, זֶה טַאַר נֵרְאָה, אַפְּהָאָה."*

בשלב זה לא הכרתי אף אחת שחלתה בסרטן שד. לא חברות
ולא קרובוי משפחה. אין לי רקע משפחתית של המחללה.
התחלתי מיד במסע טלפון לכל גורם שחייב שיעוד משווה
בתחים.

שיתפתי את בעלי, בני הגדול וקרובת משפחה (בנותי לא ידעו
בשלב זה). התקשרתי לחברה על מנת להתיעץ.

ב-8 באוגוסט עברתי את הניתנות לכירית שד בצד אחד, בבית

במהלך 10 החודשים האחרונים ברכה ואני היו בקשר
רציף. כמעט כל שבוע זה התחליל מכך שרציתי לקדם
את נושא הרצאות של המתנדבות בדבר הספר
האישי שלנו.

ברכה הייתה חלק מאותן מתנדבות שמוכנות לספר את
סיפורן. כמובן שהיא הבינה שהסיפור שלה לא מתאים
לנשים בראיות, אך חשבנו יחד שצורות רפואיים
יכולים להתרום מכך.

היא שלחה לי את הספר שלה במקטעים. דרך
הإيمיל. לאחר מכן קיימו 2 פגישות, אחת במקום
עובדתה, בספרייה בפתח תקווה. ערכם יחד על
הסיפור. שאלתי שאלות והיא ענתה וכן נרקב לו
הקובץ המצויר המאושר על דיה.
למදמי להכיר אישת נפלהה.

מייה אוחזין,
אתה מתשע

גם תהליך זה, ההמתנה ארכה 8 שנים, די ניתתי.

בשנת 2009 כתבתי שני קטעים. (חלק נכסם גם להתחלתה)

"**כטלו ג'י גטאו אטאו הסלון קאטו אטאו אטאו, גטאו גטאו. אלטס אטאו גטאו כהן זעם וווק 15 ג'פ גטואם.**

אף פעם לא שוכחים איך הכל התחל. כאשר הסרטן תוקף, זה כמו טיל שנוחת, מבהיל, מפחד.

מטפליים ע"י ניתוח, טיפולים וכו...וממשיכים בחיים, בתקווה שלא יחוור.

וכשבורות הימים ובכוחים שהכל בסדר ופתאום, אחרי 12 שנה מתברר שהסיפור חוזר...שוב הלם, חששות, פחדים והתחלה חדשה של התמודדות.

בטוחה שרבים המסתובבים בינוים חולים אבל איןכם ידעים על כך.

הרי בחיים יש עוד כל כך הרבה התמודדות בנוסך סרטן (גם בתקופה שנלחמים בו) מחלות לחולים ולבראים לדעת איך להתייחס לעובדות ואיך לקבלן. וכמוון...להבראה מהה'.

"מבט קצת שונה...לא תמיד ניתן להסתכל על הסרטן "مبוחץ". יש רגעים שנתקודות המבט משתנות, ואז חשים את האמת "מכפנים". הבעיה קיימת, היאلوحצת. אי אפשר לבורח ולהתעלם. כאשר באמת החושים על המציאות, היא שוב מפחדה. ידיעים כי המצב אינו משתפר. אמונם מטופל,

אבל לא ממוגר.

ואז חלק בבדיקה שנתית שיגורית ביצועי בדיקת מרקרים. התברר שהמרקירים נבויים ושיש לי גוררות בעצמות.

בדיקה מרקרים לא מבוצעת באופן שוטף ע"י כל האונקולוגים. עבורי היה מאוד חשובה. וברורה. כמבנה שלא היה לקל לקלבל "בשורה" זו. בשנת זו (2006) בת היותה בהריון.

SOAPSOF הינו אמורים להיות סבא וסבתא. המידע החדש יצר תחושה מאוד לא פשוטה. אמרתי זאת לרופאה. האם לא אזהה להיות סבתא? מאוד רציתי לעזור לבתני אחרי הלידה.

הרופאה הרגינה אותי. עברתי ביופסיה. אני זוכרת בדיקה זו כסיטוט, מכיוון שהיא נלקחה מהעצמם. חברות באו לבקר.

בטי התקשרה. אמרתי לה שהן מבקורת אוותי בבית החולים. ואכן, תודה לאל, אורית ילדה בשעה טוביה את אליה-מעוז. לאחר הלידה הגעה אלינו.

היא לי מאוד קשה לספר לילדים. התלבטתי המונ. לאורית סיפרתי רק אחרי הלידה!

המשמעות לתקף ולעבוד. קיבלתי טיפול רפואי. בשנה זו הבנתי שהטיפול הכימי לא הצליח להרים את השרידים שנשארו בגוף.

בעצם אי אפשר לדעת, היכול בעצם ניסוי ותיה. במשך זמן רב לא סיפרתי לאף אחד בעובודה. באיזשהו שלב החלתי לספר לבכיסית שלי. ביקשתי להמשך לעובוד כרגע.

למרקרים רבים אני מספורה. אני רוצה ליצור תדמית של חולמים. מטפיך שマーקרים את סיפור השתלת הגוף של בעלי.

החלטה בקשר לטיפול הימוטוריפה קיבלה בי בעורת בנותי. חשיבות התמיכה המשפחתי: מאד היה קשה לי עם העובדה שאני בת יחידה, שאין לי אחות או אחות.

מאוד יודעת להעיר יכולת לפעול בלבד. מודה לאלהים על חזרתי לתפקוד. לא מקבלת שום דבר כМОבן מאלי. לטיפולים ההלכתי בלבד. עשית 11 טיפולים כימותרפייה.

לאחר שעברתי מסטטומי התלבטתי בין קבלת טומוקסיפין ל-5 שנים לבין טיפול כימי. נאמר לי שעם קבלת טיפול, יירטו כל התאים הסרטניים, שאלוי נשארו בגוף.

לטומוקס הבלתי יש תופעות לוואי - נידולים ברחם. החלטתי בכל זאת לקבל טיפול.

באوتה שנה (1994) ניליתי במוסף "נשים" של מעריב כתבה אודות מישיה שחלתה בסרטן.

הופיע מספר טלפון של נורית טולנאי. התקשרה אליה לשאול אודות תזונה נכונה, אם יש לה טיפול. היא שאלת אותי אם אסכים להצטרף לנוף שהוואה מקור תמייה טפוני לנשים שחלו.

מהחר ול' השיחות עם נשים, מאד עוזר. ענית לה מיד ב' כן'. ואכן בעבר זמן קצר זומנתי לפניה איתה ועם הפסיכולוגית רחל ברק ז'יל. הוקמה עמותת "אחת מתשע". מאד אני חברה ומתנדבת בעמotaה.

היום הייתי במקוב כירוגני ואונקולוגי + מרקרים. בהתחלה בתדריות גבוהה ואח"כ לאחר חצי שנה ושהנה.

ניסיתי סדנאות "דמיון מודרך". לא הצליחתי להתמקד. בשנת 2006 בדיקת הממוגרפיה שלי "לא מצאה חן" בעיני הרופאה. בבדיקה מומומום קשה היה להתמקד במנצץ. את הבדיקה ביצע צוות שלם. גם בבדיקה אם אר א"י לא הייתה ברורה.

מודען אבל לעומת זאת יש מונחים חדשים. נאלצתי לעבור ניקור להוצאה גנוילים מהריהה. לא נעים. עברתי לטיפול כימי בצדדים קסלווה. בחרתי בטיפול זה משתי סיבות: לחסוך לי דקירות, לא להטיל על אחרים את על הליווי.

ונsha שמעסיק אותו ואני כועסת על עצמו הוא שאכפת לי ואני משקיעה מחשבה מה אנשים מרננים ואכפת לי מתוגבותיהם.

כאשר לאנשים נודעת עובדת מחלת התגונבה היא בדרך כלל דמעות בעיניהם ואחר כך... יכולה לכתוב ספר. בהזדמנות אכתוב על כך.... תמיד מטהולת לזכור שאי אפשר לדעת מה קורה אצל אחרים. יש-Calha שחייב עוזרה: להסיע....וכו. מאוחר ואי מטופלת בפ"ת אין לי בעיה עם תחבורת. ואני רוצה שתם להptrית.

באופן כללי אני עייפה. אין נסעה לילדים בתחבורת ציבורית. רק במוניות זאת לעתים רחוקות. הקשי האישית היא העובדה שאין עזרת לנכדים ולילדים עדרא טכנית.

על המתנדבות:

הקורס הראשון של מתנדבות העמומה התקיים בת"א בשנת 1994 בבית ליגת הנשים בת"א. נורית טולנאי והפסיכולוגית ברק רחל זיל הנחו אותו.

המתנדבות הגיעו מכל רוחבי הארץ. מיסוד המעליה. בצפון, מירושלים ועוד.

בשנים הראשונות הייתה הרגשות שליחות. כל המתנדבות התייחסו לתורנות בחדרת קודש.

בימים העברתיים הקוו, אף אחד מבני הבית אסור היה להשתמש במכשיר הטלפון הביתי. הוא היה מיועד לשיחות של הפונוט.

הנושא איתנו קשה ללחטוף, הן הדקירות. אני מאוד רגישה לכאבים.

לא מסתירה זאת מהמצוות המתפל... מבקשת עזרה. לא תמיד מצליחה.

משיכה להיות תומכת גם בנושאים שאינם קשורים לסרטון (מיishi שלא פגשתי המון שנים פנמה אליו) ואמורה שהיא רוצה להפנש איתי כיון שהרגישה שמנני יצא מחזקתק) חושבת שיכולת ההכללה שלי והחטפה שאני יכולה לתת, עוזרות לי.

את הטיפולים הכימיים, טקסול, התחaltı ביולי 2012. לא קל, כל פעם שהייתי צריכה לעBOR טיפול מרוחתי לא אלה. בתקווה שהדקירה לא תכאב. בקשתי (בהתמלצת חנית שתדלן) כפפות קרח לידיים ולרגליים, בתקווה שלא תפגענה הציפורניים.

ליוו אותה לטיפולים: אירית בנימה, רווי סלע, אורית ואיליה בנות).

לא היה לי קל עם הממצאים שהן עשו. כיון ש: אירית השאירה את האוטו מאוד רוחוק והיתה צריכה ללקת בשמש הקופחת להביא אותו. שבה שעות מבל' לאכול דבר. רווי הגיעה מת"א. המתנה לא קצירה ונסעה.

אורית הייתה צריכה לחתות יום חופש מהעבודה. הרשיתי לה רק פעם אחת לעשות זאת. איילה הייתה בחופשת לימודים ולה הרשיתי יותר. משה בא פעם אחת יחד עם איליה. לא רציתי להזכיר.

בתקופת הטיפולים התחלו לי שיועלים עזים. היו רגעים שכול הבطن געה. קיבלתי תרופות שונות. חיפשתי פתרונות: רופא א.ג. / רופא ריאות. (זומה של)

קביעת התורים היא סיפור בפני עצמו. בנובמבר 2012 עברתי בדיקת פס סיטי לבדוק את תוכאות הטיפול. מהתוכאות הבנו שיש איזשהו שיפור

והידע אודות תופעות הלוואי מהתורופות. כל הזמן להיות עם היד על הדפק.

עוד פרט קטן... להלחם על קבלת טפסים לכול מני בדיקות".

כאשר יש אירוע משפחתי גם אצל אחרים - משתפים, ומקבלים כוחות להמשין. לא לטובה.

בתחילת שנת 2012 השתנה המצב. לא להגעה לטיפול כימוטרי. ניסינו (בשותוף עם הרופאה) לא להינשא בחודש מא. לא רציתי לבצע בדיקות לפני החתונה.

בעל ואני הרגשנו מאוד לא טוב. עם הכניסה לאולם... הכל התנה. נראינו נחדר. אף אחד לא היה מעלה בדעתו שאנו לא בריאים. החתונה הייתה מדינה. שמחה אמיתי.

לאחר החתונה בצעדי פס סיטי. התוצאות לא היו מרנינות. הבנתי שאין מנוס טיפול כימי (מפורטים בהמשך).

עם תחילת הטיפול חלה נשירה. נאלצתי לחבוע פיאה. חיצונית חל שניינ. הגעתו לעבודה. הקוראים בספריה והוצאות לטשו עיניים.

החליטתי לשחרר את הוצאות (לא לענות לכל אחד אישית). באספה כללית שהתקיימה בספריה הסבירתי לצוות שאני חוללה. הסבירתי שהוא סיפור לא חדש אצל. כרגע יש שינוי שמתבטא חיצונית.

הסבירתי שאני ממשיכה לעבוד. די טובה בתמיכת אישית. אם מישיה מרנינה צורך, אני תמיד יכולה לעזור.

עכשו כולן יודעים. השכנים... לא תמיד יודעים מה לומר. חלום חשבים "שהתזקתי" בבחינה דתית. אני מתגוררת בשכונה דתית. להלן סיפורתי.

לשולשת ילדים, כלתי וחתנים ספרתי. משדרת אופטימיות.

נכשו שיחות בשעות לא מקובלות.

מאוד השתדרתי לתורים בכל שיחה. המשכתי להתקשר לפונם איתן נילתי שיחה ולועקב מה קורה איתן (זה לא היה במידניות)

לעתים קיבלתי תגבות ש"הצלתי את חיון".

כמובן שהוא לי שיחות כאלה גם מחוץ לעמוהה. הכרתי נשים שללו ושוחחת איתהן.

"ידי להחלמה" הצלרפתி מתווך רצון לתרום בביקורי לנשים מנוגחות.

הברורתי להם כי אין כניסה לפוליטיקה. מטרתי: ביקורים נטו.

ואכן, ביקרתי מאות נשים. היו תקופות שהתרוצצתי באותו יום בין בלינסון ל"השרון". היו פניות רבות.

"באחת מתשע" ידע אוזות הצלרפתוי ל"ידי להחלמה".

היו ברור מה חלקו ותרומתי בכל אחת מהעמותות.

בעצם התחלתי את השיחות עם מועמדות לנינה או לאחורי עוד בתקופת שהותי בבית החולים השרון, לאחר הנינוח של.

את "בית נתן" הכרתי בהמלצתה של אסטרה פרנקפורט. פעם אחת השתתפתי בנופשון בן 3 ימים. הנופשון כלל סדנאות, שיחות ועוד.

כמו כן השתתפתי פנישה אחת בערב ובטיול אליו הצלרפה בת.

לא הרגשתי רצון להצלרף לנופשון נוסף.

תקופה מסוימת התקיימו מפגשים בבית אחת החולות בני ברק, השתתפתי בפניות אלה. הן היו מיועדות לחולות שונות, לאו דווקא סרטן שד.

חשבתי על נושא הקשר עם מתנדבות. שהיו במצב קשה ונפטרו.

מתנדבת ותיקה, עליה חודה בשלב מסויים השמידה את כל הניריות של העמוהה. דברו על כך שהז סימן שמצבה קשה.

נסעתי לבקרה בתל השומר ואחר כך לביתה בת"א. בעלי הצלרף אליל נסעה.

חיה דור שהייתה בקבוצת הראשונה. מאוד פעילה בעמוהה, בוועדת המנהל. התגוררה בראש העין, התלוננה על בידות. סיפורו פטירתה יחד עם בעלה, פורסם.

3 נשים שהשתתפו אליו בקבוצת ביבליותרפיה. נפטרו. כל אחת והסיפור שלה.

יש עוד מישמי מהקבוצה שאיני מעזה להתקשר אליה.

